

CAPUT XXI.

De juramento manifestationis, & revelationis.

§. 242.

Is, cui incumbit bona, vel debita manifestare, petente id adversario factæ manifestationis integritatem juramento probare tenetur.

§. 243.

Qui occultationis, quæ forte metueretur, conscii præsumerentur, actore postulante id, quod de bonis ad massam spectantibus sibi notum erit, manifestare, & manifestationem juramento confirmare debent.

CAPUT XXII.

De juramento in genere.

§. 244.

Ad juramentum præstandum aliæ solemnitates, & formulæ adhiberi nequeunto,
 nisi

nisi eæ, quæ capite 14. §. 190, et 191 præscriptæ sunt.

§. 245.

Is, qui rem, super qua lis erit, donandi facultatem habet, etiam juramentum remittere potest.

§. 246.

Juramentum judiciale per Procuratorem valide præstari nullo casu potest, sed semper a præsentē dicendum est.

§. 247.

Is, qui probationem seu pro, seu contra, juramento perficere debet, eandem intra tres dies, ex quo sententia in rem judicatam transierit, vel si sententia in ultima Instancia lata sit, intra 14. dies a die communicatæ sententiæ numerandos adire tenetur, secus probatio perempta esto.

§. 248.

Quod si vero alibi degat, & sine magno impendio, vel incommodo ad juramentum præstandum comparere nequeat, per

Procuratorem litteras requisitoriales ad Magistratum loci, in quo commorabitur, præfinito tempore petere debet, eum in finem, ut ibidem juramentum secundum formulam litteris includendam a se excipiatur, & hæc postea ad judicem causæ remittatur.

§. 249.

Adversæ parti liberum quidem erit, ad juramentum audiendum comparere, vel alium adhuc constituere, si tamen id factum non esset, juramentum etiam in ipsius absentia excipiendum, idque in litteris compassuabilibus adnotandum est.

§. 250.

Si medio litterarum requisitorialium juramentum excipi nequeat, satis erit, si is, a quo juramentum præstandum est, formulam juramenti propria manu subsignet, & confirmet, juramentum tamen dicere debet, quamprimum impedimentum cessaverit, nisi quod Terminus §. 247. præfinitus hoc in casu adeo exacte observandus non sit.

§. 251.

§. 251.

Formula juramenti dicto modo signata ac transmissa vim præstiti juramenti habebit, quamdiu impedimentum, propter quod illud præstari nequeat, duraverit, indeque Pars, ad quam spectabit, jura sibi per sententiam obvenientia consequetur, parti adversæ tamen facultas esto, secundum circumstantias satisfactionem pro illo tempore exigendi, quo juramentum quamquam sublato impedimento, tamen non præstaretur.

§. 252.

Ab iis, quos valetudo, vel ætas ad dicendum juramentum in judicio comparere non sinet, illud domi suæ per unum, vel duos emissos excipiendum est.

§. 253.

Pars adversa ad audiendum juramentum citanda quidem est, quod si tamen præstituto tempore non comparuerit, juramentum nihilominus sine dilatione ex officio excipiendum est.

§. 254.

Si una Pars ante dictum juramentum nova adminicula probationis pro, aut contra repererit, atque allatis validis argumentis, vel his deficientibus juramento probare possit, se nova documenta, durante lite, nullatenus studio reticuisse; hoc in casu adversarius nequaquam ad juramentum, sed ille ad probationem in ordine deducendam admitti debet.

§. 255.

Si vero probatio adducta minus valida habeatur, juramentum ab adversario amplius exigi nequit, sed pro præstito habendum est.

§. 256.

Si is, cui juramentum per sententiam injunctum fuerit, antequam illud dixerit, moriatur, antea autem ad jurandum in judicio separatum declaraverit, neque depositionem interposita appellatione, vel alio modo impediverit, juramentum pro præstito habendum est.

§. 257.

§. 257.

Si quis probare posse credat, quod adversarius suus falsum juraverit, accusationis argumenta ad judicem criminalem deferto, hic vero pro circumstantiarum ratione ex officio inquisitionem suscipito.

§. 258.

De falso juramento convictus, vel idem confessus, id omne, quod per juramentum consecutus fuerit, nec non damna, & expensas refundat.

§. 259.

Etiam si testes se falsum jurasse confessi fuerint, illa tamen pars, quæ ipsorum testimonio causam vicerit, aliquid resarcire non tenebitur; jus tamen manet parti, quæ causa ceciderit, indemnitatem suam contra testes de falso juramento confessos postulandi.

§. 260.

Testibus autem convictis falsi juramenti, si exclusis eorum testimoniis reliqua producta semiplenam probationem non conficiant,

victor id, quod obtinuerit parti adverſæ reſtituere teneatur, ſin reliqua producta ſemiplenam adhuc probationem conficiant, procedendum eſt, quemadmodum ſuperius de juramento a iudice deferendo præſcriptum fuit ; probe tamen obſervandum eum, qui Teſtes ad falſum jurandum induxerit, non ſolum adſtringendum eſſe, ad plenam indemnitateſ adverſario præſtandam, ſed inſuper etiam juxta ſanctionem legum criminalium peculiari pœna afficiendum.

C A P U T XXIII.

De Inrotulatione Actorum.

§. 261.

Omnibus ſcripturis cauſæ porrectis ultima adverſæ parti pro Inſpectione communicetur, & utrique parti dies octavus pro inrotulatione Actorum præſtituatur.